

6è. COMUNICAT - 2a. CONFERÈNCIA NACIONAL PER L'ESTAT PROPI

Durant la primera etapa del procés es va repetir, i amb raó, que els partits polítics eren la baula feble del moviment per la independència. En un primer moment, es van veure empesos per l'ANC a incorporar la independència en els seus objectius a curt termini. Malgrat això, en cap moment es va poder parlar d'una estratègia comuna per assolir l'objectiu. Només l'entesa entre la societat civil i les institucions catalanes -especialment els ajuntaments representats per l'AMI i la presidència de la Generalitat- va fer possible arribar fins on es va arribar l'octubre de 2017. El Parlament també es va afegir puntualment a aquesta dinàmica (jornades del 6 i 7 de setembre de 2017, sobretot), però preferentment va ser l'escenari de les desavinences i enfrontaments entre els partits independentistes (fins i tot quan dos d'ells van integrar-se a la llista de Junts pel Sí).

El que ha passat des d'aquell mes d'octubre no fa més que confirmar que els partits estan entestats en la lluita per l'hegemonia política i, en conseqüència, en la imposició de la seva estratègia, no necessàriament vinculada a la consecució de la independència.

La independència, però, no s'assolirà al marge dels partits. Els resultats electorals d'aquests darrers 12 anys demostren que hi ha una massa molt significativa de votants independentistes que són fidels a uns o altres i sense el seu suport no hi haurà una majoria suficient per instaurar la República Catalana.

El Full de ruta (FdR) que actualment es debat en la 2a. Conferència per l'Estat propi (www.mxi.cat) defineix sis fronts, tres dels quals -el polític, l'institucional i l'internacional- són aquells on els partits polítics independentistes hi tenen un paper important a fer, però, és sobretot en el front institucional en el que en són els únics actors. En aquest front, el FdR contempla dos grans projectes la responsabilitat dels quals depèn exclusivament dels partits: la gestió de les institucions autonòmiques, per assegurar el manteniment de la majoria independentista i, si pot ser, augmentar-la i, en segon lloc, l'acció política coordinada a les institucions de l'Estat espanyol, amb l'objectiu de debilitar el règim del 78 a partir d'iniciatives parlamentàries i dels pactes amb altres formacions nacionalistes. La gran diferència en relació a la primera etapa és que aquesta feina la poden fer des de la legalitat derivada de la constitució espanyola i, per tant, sense posar en perill la seva subsistència política i econòmica.

Ahora, però, els partits han de fer un pas al costat, cedint el protagonisme a les altres dues potes del moviment per la independència -societat civil i Consell de la República- que, per les seves característiques, poden actuar amb molta més llibertat i eficàcia, com anirem veient en els comunicats de les properes setmanes.

12 de novembre de 2022